

har lært deri. Efter det foreliggende Lovforslag skal Præstens Attest gaa ud paa, at Børnene skal være underviste i Religionskundskab og Bibelhistorie. Jeg maa beklage, at vi atter synes at staa overfor et Tilbageskridt. Jeg maa spørge om, hvad forstaaes der ved Religionskundskab? (H. P. Hansen [Randers Amts 1ste Valgkreds]: Det er Kundskab om de forskellige Religioner.) Er det ærede Medlem sikker paa det? Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i saa Henseende. Ordet: Religionskundskab bruges for Tiden om et nyt Fag ved Universitetet, og der betyder det blandt andet Kundskab om forskellige Religioner, men naar det er taget op i Lovforslaget her, betyder det sikkert noget andet. Det var rart at faa at vide, hvad det betyder. Indtil videre tillader jeg mig at formode, at det betyder, at Børnene skal lære evangelisk-luthersk Dogmatik efter en Katekismus. Det er med andre Ord Lærebogen, vi her møder lyslevende. Den mødte vi ikke i den Paragraf, Udvalget i Samlingen 1911—12 var blevet enig om, men her har vi den igen. Børnene skal saa — jeg skal holde mig til Lovforslagets Ordlyd — have skriftlig Attest af en af Folkekirkenes Præster om, at de efter deres Alder har tilstrækkelig Kundskab i saa Henseende, nemlig i Religion. Nu maa jeg bekende, at jeg tror, at det bliver meget vanskeligt for Præsten at afgøre, hvor megen Religionskundskab Børnene er i Besiddelse af eller kan forventes at besidde efter deres forskellige Alder. Jeg maa sige, at jeg ikke tillægger disse Præsteattester om religiøse Kundskaber hos Børnene nogen som helst Betydning, navnlig ikke, naar jeg ser paa den religiøse Side af Sagen. Jeg forstaaer egentlig ikke Statens Interesse i at faa saadanne Attester. Jeg vilde oprigtig talt nødig have, at vi i Aaret 1916 skulde vedtage et Lovforslag, hvori vi fornyede og understregede Kravet om saadanne Attester og derved fremhævede deres Betydning. Jeg ønsker, at Staten her træder til Side og lader det være Forældrenes Sag at afgøre, hvilken Mængde Religionskundskab Børnene skal besidde i Forhold til deres Alder. Jeg tror oprigtig talt, at Forældrene er de eneste, der kan afgøre det. Jeg kunde tænke mig, at det, at Præsten skal gaa ud og undersøge, om Børnene har tilegnet sig et forsvarligt Maal af Religionskundskab, netop kan bevirke lige det modsatte af det, man har tilsigtet i Lovforslaget, og i det hele taget det, der er tilsigtet med Kravet om disse Præsteattester, idet man netop opnaar at ødelægge Børnenes religiøse Ud-

viklingsmuligheder og bidrage til at vaccinere dem mod Religion. Staten stiller sig noget anderledes overfor Børn af Forældre, der ikke tilhører Folkekirken. Med Hensyn til dem henholder man sig stadig til Bestemmelserne i Loven af 13. April 1851, hvori det hedder, at man skal sørge for, at Børnene faar Oplysning om de almindelige moralske og religiøse Begreber, samt at de, for saa vidt de hører til et kristent Trossamfund, erholder Kundskab i Bibelhistorie.

Medens jeg er ved Omtalen af § 3, ønsker jeg at gøre et Par lidt videregaaende Bemærkninger. Det forekommer mig, at vi ikke kan behandle et Lovforslag om Skolefrihed uden at beskæftige os noget med Folkeskolen. Der er indenfor Folkeskolen mange Områder, hvor der trænges i allerhøjeste Grad til Skolefrihed og ikke mindst, naar Talen bliver om Religionsundervisningen. Jeg har ved en tidligere Lejlighed — det var i Anledning af den saakaldte Møborg-Sag — gjort nogle Bemærkninger om det, og jeg skal atter fremsætte nogle Bemærkninger her i samme Retning. Jeg tror, at vi med Hensyn til Religionsundervisningen indenfor Folkeskolen befinder os paa et saadant Stadium, at det er et af de Områder, hvor der først og fremmest trænges til nogle virkelige Reforme. Der forekommer det mig at være et minimalt Krav, at man sørger for, at Religionsundervisningen kommer til at foregaa i fuld Frihed. Jeg har det Ønske, at Forældre, der ønsker deres Børn fritagne for Religionsundervisning, bør have Lejlighed til uden mindste Gene at faa det Ønske opfyldt, og at de Lærere, der ønsker at være fri for at undervise i Religion, ikke under nogen Omstændigheder skal være nødte til at gøre det. Alle, der kender Forholdene i Folkeskolen, ved, at der mange Steder er Lærere, der ifølge deres Stilling og Forhold er nødte til at undervise i Religion, skønt de ønskede at være fri. Jeg kunde tænke mig Forholdet ordnet paa den Maade, at Religionsundervisningen blev henlagt til et Par Timer enten i Begyndelsen eller i Slutningen af Skoletiden, eventuelt udenfor Skoleplanen, men saaledes at der herskede fuld Frihed paa dette Omraade. Atter vender jeg tilbage til Samlingen 1911—12, da vi beskæftigede os med Skolespørgsmaalet, og jeg kan ikke andet end beklage, at man synes at være kommet bort fra den gode Vej, man var inde paa. Ved Behandlingen af Skoletilsynsloven i 1911—12 blev der af det socialdemokratiske Parti fremsat Ændringsforslag netop i den Retning, jeg har udtalt mig om, og det radikale Venstre